

Sygn. akt II CSK 11/18

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa B.K. i P.K.

przeciwko [...] Szpitalowi Powiatowemu Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
z siedzibą w Z.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej – [...] Zakładu
Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. Oddział Regionalny w Ł.
o zadośćuczynienie i rentę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł.

z dnia 27 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów kwotę 2.700
(dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony – co należy podkreślić – wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanego [...] Szpitala Powiatowego spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Ł. z dnia 27 lipca 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparła na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Uzasadniając przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. autorka skargi kasacyjnej wskazała na naruszenie tego samego przepisu, na tle którego przedstawiła do rozstrzygnięcia wątpliwości interpretacyjne. Takie skonstruowanie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego niedopuszczalne. Przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 oraz 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2008 r., III CSK 64/08, nie publ.).

Niezależnie od wadliwego skonstruowania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w sprawie nie wystąpiła przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., skoro uzasadnienie tej podstawy wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania sprowadzone do polemiki z ustaleniami Sądu drugiej instancji, nie zaś do wykazania konieczności dokonania wykładni art. 444 § 1 k.c. dla potrzeb praktyki sądowej. Autorka skargi kasacyjnej w żaden sposób nie wykazała, że wykładnia tego przepisu wywołuje wątpliwości lub rozbieżność w orzecznictwie sądowym. W skardze nie przytoczono doktrynalnego lub orzeczniczego źródła twierdzonych wątpliwości interpretacyjnych. Nie było zatem podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiła przesłanka określona w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Szczegółowa analiza sprawy prowadzi ponadto do wniosku, że skarga kasacyjna nie była oczywiście uzasadniona. Obszerne orzecznictwo Sądu Najwyższego i liczne wypowiedzi piśmiennictwa wypracowały kryteria na podstawie których sąd ocenia jaką kwotę zadośćuczynienia uznać za „odpowiednią” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Nie wywołuje także zastrzeżeń, że określenie sumy zadośćuczynienia, jako ściśle zależne od okoliczności faktycznych rozpatrywanego przypadku, jest objęte sferą swobodnej oceny sądu rozpoznającego sprawę, co nie oznacza jednak dowolności takiej oceny. Do skorygowania sumy zadośćuczynienia, może zatem – z uwagi na merytoryczny charakter postępowania apelacyjnego – dojść wskutek wniesienia apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2016 r., IV CSK 15/16, nie publ.). Skarga – w zakresie zarzutu naruszenia art. 445 § 1 k.c. – nie była zatem oczywiście uzasadniona. W zakresie dotyczącym oczywistego naruszenia art. 446 § 2 k.c. skarga kasacyjna nie zawierała natomiast argumentów uzasadniając twierdzenie, że przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia zostały popełnione uchybienia, które miałyby charakter kwalifikowany.

Już tylko ubocznie dodać należy, zważywszy na brak podstaw do merytorycznej oceny skargi na etapie przedsądowym, że powołanego w skardze zarzutu naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., nie można odnosić do wadliwości oceny Sądu w zakresie wysokości zadośćuczynienia. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. dotyczy oceny dowodów, której kwestionowanie nie jest dopuszczalne

w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.), natomiast zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w powiązaniu z art. 233 § 1 k.p.c., mógłby dotyczyć takich istotnych wad uzasadnienia wyroku w odniesieniu do przedstawionej oceny dowodów, które nie pozwalają na przeprowadzenie kontroli kasacyjnej zaskarżonego wyroku.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powodów zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

aj

ał